

Kopogtattak.

Lydia bosszúsán kiszólt, hogy tessék, majd letette a teáját az ezüstitálcára. Elhatározta, hogy jöhet bármilyen látogató, nem fogja beengedni. Elege volt a rengeteg kérőből, akik feleségül akarták venni. Különösen most, hogy szülei vagyona mellett nagybátyjéét is megörökölte.

A kétszárnyú ajtó kitárult, és egy komornyik lépett be rajta. Mélyen meghajolt, de úrnője alig figyelt rá.

– Engedelmevel, Dorian Young úr kér bebocsátást.

– Mondd meg neki, és a többieknek is, hogy mára ennyi – vetette oda Lydia a szolgának, még mielőtt az többet mondhatott volna. – Tűnjenek innen a házassági ajánlataikkal együtt.

– Ahogy kívánja, úrnőm – mondta a férfi ismét meghajolva. – Ám Mr. Young kérésére el kell mondanom, hogy nem kérői szándékkal érkezett. Csupán azt szeretné, hogy beszélhessen kegyelmeddel. Hivatalos ügyben.

– Nem érdekel, hogy mit szeretne – szólt Lydia fagyosan, majd felállt a díványról. – Az az ügy várhat holnapig. Délben fogadom a szalonban. Most pedig takarodjon a házamból, vagy kieresztem a kopókat.

A komornyik meghajolt, majd kihátrált a szobából. Lydia fáradtan felsóhajtott, és az ablakhoz lépett. Megkönnyebbült, hogy végre valaki más szándékkal érkezett,

mint a házasság, ugyanakkor bosszantotta, hogy az a bizonyos férfi nem akarta elvenni őt.

Emeleti szobájából éppen a kocsikra látott, amelyekkel a látogatók érkeztek. Az este fényei csak annyira világították meg az udvart, hogy Lydia ki tudta venni a kocsisokat, akik fázósan dörzsölték a kezüket, vagy toporogtak a latyakos hóban. Leheletük párafelhőként szállt fel az égbe.

Lydia elfordult az ablaktól, és fel-alá sétált a drága szőnyegen. Hallotta a patkók kopogását és a kerekek zörgését, ahogy a látogatók végre távoztak. Megkönnyebbülten ült le újra a díványra, és belekortyolt a teájába.

Rettenetes íze volt így kihűlve, és rendes körülmények között Lydia azonnal újat hozatott volna. Ezek azonban nem voltak rendes körülmények.

Lydia felállt, és lassan a hálósobájába sétált. Már ahhoz sem érzett magában elég erőt, hogy elbocsássa a szobalányát, amiért még nem húzta be a függönyöket. Csendben hagyta, hogy szolgálái ráadják a hálóingjét, majd kimerülten az ágyába dőlt.

Nem telt bele sok idő, és már aludt is.

Másnap reggel Lydia kipihenten ébredt. Csöngetett a szobalánynak, aki vizet és szappant hozott neki a mosakodáshoz. Amikor végzett, felvette az alsószoknyáját, és a szabóért küldött.

– Hivatalos ügyem van ma – jelentette ki, amikor az alacsony asszony belépett a szobába. – Alakítsd át az egyik vörös ruhámat alkalomhoz illővé! Délre készen akarom látni.

A nő meghajolt, majd intett a két kislánynak, aki követte őt, hogy vegyék ki a ruhát a szekrényből, és már el is tűntek.

A messzi toronyóra alig ütötte el a delet, amikor a varrónő sietve lépett a szobába, nyomában a két lányka,

megpakolva mindenféle anyagokkal és szerszámokkal. Lydia felállt, hagyta, hogy ráigazítsák a ruhát, majd a tükör elé sétált.

Felettébb meg volt elégedve az eredménnyel. Azonnal látta, hogy a vörös jó választás volt, tökéletesen illett sápadt bőréhez és sötét hajához, melyet bonyolult frizurába rendeztek. Nyakába akasztott egy ehhez illő láncot.

– Készen vagyok – mondta a szolgálóknak, akik a szoba sarkából lestek. – Szóljatok az úrnak, hogy fogadom.

Két emelettel lejjebb Dorian Young egy inas nyomában belépett az előszobába. Levette a kalapját, és szét nézett a fényűző teremben. Régen látott már ilyen pompát, mégsem csodálkozott különösebben, hiszen a megboldogult Mr. Fell a király egyik legvagyonosabb támogatója volt. A lánya beleszületett a grófi méltóságba.

Amikor a szalonba kísérték, az úrnő már várt rá. Csinos arcán semmilyen érzelem nem tükröződött, Dorian mégis úgy érezte, hogy a kisasszony magában mosolyog, ahogy a kezéért nyúlt.

– Dorian Young, szolgálatára – mondta. – Csodásan fest ma, milady.

– Azt javaslom, térjünk a lényegre – válaszolta Lydia.

– Ahogy óhajtja. Sir Oliver Jacob Fell végrendeletéről szeretnék beszélni önnel.

Lydia sóhajtott. Gyűlölte ezt a sok papírmunkát, gyűlölte a tárgyalásokat, a kényszerű beszélgetéseket idegen ügyvédekkel és egyéb partnerekkel, mégis megtette. Meg kellett tennie, mert nem bízott senkiben. Maga intézte az ügyeit.

Hamar túlestek a végrendelet felolvasásán, és mivel Lydia volt az egyetlen megnevezett örökös, minden simán zajlott. Valójában értelmetlen volt ez a munka, de meg kellett őrizni a formaságokat.

Dorian Young elérkezettnek látta az alkalmat, hogy közelebbről megismerje az arisztokrácia világát, így társalgást kezdeményezett.

– Biztosan hallott a múlt éjjeli tüzesetről Whitebury külvárosában – mondta.

Lydia csendben a fejét rázta, így a férfi folytatta.

– Egyetlen ház gyulladt ki az éjjel, eddig ismeretlen okokból.

– Igazán sajnálatos eset – válaszolt Lydia, de valójában a legkevésbé sem érdekelte, hogy mi történt Whiteburyben. Olyan pillantást vetett a férfirra, amelyről minden finom érzékű ember azonnal visszavonulót fűjt volna, de Mr. Young nem tartozott közéjük.

Lydia tüntető hallgatásba burkolózott, és leült az egyik faragott lábú velencei kanapéra. Egész testtartása azt sugallta, hogy nem látja szívesen a vendéget. Ezt végül Dorian is beláthatta, mert egyéb híján fogta a kalapját, és illedelmesen meghajolva távozott.

Lydia a halántékát dörzsölgette a kezével. Belefájdult a feje ebbe a munkába, de most nem pihenhetett meg. Sok elintézendő dolga akadt. Mint az egyik legnevesebb bál háziasszonya, mindenre ügyelnie kellett.

Estére végre minden elkészült. Lydia kocsiért kéretett, és elindult a Whiteburybe vezető úton. Alig várta, hogy a várost elhagyva a szeme elé táruljon a pazar épület a lakás domb tetején. Homlokzata a legmodernebb építészeti remekműnek számított, és Lydia büszke volt, hogy a tulajdonosának nevezhette magát.

Önkéntelenül visszagondolt azokra az időkre, amikor szüleiivel látogatott oda ünnepnapokon vagy különleges események alkalmából. Tisztán emlékezett arra, hogyan bámulta a hintó ablakából a rengeteg fehér darumadarat, amelyek a dombot körülvevő mocsaras területen járkáltak kecsesen. Kislányként leghőbb vágya volt, hogy olyan

lehessen, mint ők, ugyanolyan könnyed, makulátlan és méltóságteljes.

Szinte észre sem vette, hogy elindult vele a hintó, és már félúton robogtak a kastély felé. Újra eltöltötte az izgalom, a várakozás érzése, és amikor az egyik sötét egyenruhás szolga kisegítette a hintóból, elégedetten elmosolyodott.

Mint mindig, most is ő érkezett elsőnek, még jóval a bál megnyitója előtt. Lassan felsétált a hatalmas lépcsősoron, aztán be az előcsarnokba. Azonnal látta, hogy jó kezekre bízta a szervezést. Minden ragyogott a két kristálycillár gyertyáinak fényében. A sötétkék, a lila és az ezüst árnyalatai borították a termet, harmonizálva a falak törtfehér színével.

A terem közepén két hosszú asztal állt, megrakodva különféle finomságokkal, ritka borokkal, gyümölcsökkel. Inasok siettek keresztül a szobán, mindegyikük pezsgővel megtöltött poharakat tartott ezüsttálcaikon.

Nemsokára egy szobalány sietett elé, és felkísérte az emeletre. Elhaladtak a vendégszobák mellett, majd beléptek Lydia lakosztályába.

A szoba közepén egy állványra akasztva meseszép ruha várt rá. Halvány ezüst színe volt, amely tökéletesen illett a termék díszítéséhez, ujjai lehetővékony csipkeanyagból készültek. Deréktájban enyhén kiszélesedett, és lágy hullámokban ért le a földre.

– Nem rossz – mondta Lydia, és intett. Még három szobalány sietett elő, és az utolsó simításokat végezték a ruháján. Leültették egy bársonybevonatú székre, és barna hajába ezüst gyöngyöket erősítettek.

Egy komornyik kopogott be az ajtón, hogy már megjöttek az első vendégek. Lydia lesietett az előcsarnokba.

– Mr. Walker! Milyen jó önt újra látni – köszöntötte az érkezettet. Kisvártatva belépett felesége is, és Lydia beljebb tessékelte őket a fogadótermekbe. A zenészek ját-